

*Andersen'e Kibritçi Kız,
Tolkien'e yüzük, Stephan King'e
bakış, Voltaire'e ve Doğa Ana'ya
kaka için verdikleri ilhamdan
dolayı teşekkürlerimle... –B.P.*

BÖLÜMLER

Küçük Kibritçi Kız	9
Peri Ortaya Çıkıyor	14
Sihirli Yüzük	21
Ayakkabıcı	24
Tuhaf Bir Müşteri	26
Kapı Görevlisi	31
Lavinia'nın Bir Yuvası Oluyor	35
Lavinia'nın Yeni Hayatı	42
Hareketli Bir Kahvaltı	47
Lavinia Bir Arkadaş Buluyor	53
Hayvanat Bahçesine Keşif Ziyareti	58
Lavinia Ödüllendiriliyor	63
Lavinia Bir Hata Yapıyor	71
Umutsuz Bir Durum	76
İyi Başlayan Şeyler İyi Biter	82

Küçük Kibritçi Kız

Milano'da yılbaşı arifesiydi.

Büyük Meydan'ın ve merkezdeki diğer yolların dükkânları, tüm öğleden sonrasında, itişip kışarak son hediyelerini alma telaşındaki inanılmaz bir insan kalabalığıyla doluydu. Milanolular elleri kolları torba ve paketlerle dolu koşuşturuyordu. Evlerine dönmek için acele ediyorlardı, çünkü öğleden beri inanılmaz bir soğuk vardı.

Akşam beşe doğru kar yağmaya başladı. Meydanın ortasındaki büyük kral heykeli karla kaplanmıştı hemen.

Lavinia, 'Neyse ki hava karardı da güvercin-

ler yuvalarına gitti, yoksa pençeleri donardı,' diye düşündü. 'Kim bilir güvercinler nerede uyuyor! Belki de meydandaki kocaman binanın kuleleri arasında. Ama bütün o canavar ve din adamı heykellerinin arasında hiç korkmuyorlar mı acaba?'

Artık kuleler de, pudraşekerle kaplanmışçasına beyaza bürünmüştü.

İnsanlar aceleyle gelip geçiyor, yırtık pırtık giysiler içinde bir köşede oturmuş, kibrit satan, soğuktan morarmış küçük kibritçi kızı fark etmiyorlardı.

Bazen bir iki kişi onun çıplak ayaklarına takılıyordu. Dengelerini bulmaya çalışarak sendeliyor; "Off, kahretsin!", "Lanet olsun!" ya da daha kötü birkaç kelime söylenedikten sonra çocuğun farkına ancak varıyorlardı.

Ama o zaman da kibrit almak yerine, onu hakaretlere boğuyorlardı:

"Evine dön, zavallı şey!"

"Paçavralarınla oturulacak yere benziyor mu burası?"

"Ayaklarını çek! Baban olsaydım seni bir güzel pataklardım!"

Küçük kızsız, göğsünü yırtan kuvvetli öksürükler arasında, ince sesiyle, ürkek ürkek, "Kibrit var, bayım! Kibritlerimden almak ister misiniz?" dediğinde, geçerken rahatsız olanlar şöyle yanıtlar veriyordu:

"Kibritlerini kendin al, kafa ütüleme! O kibritlerle ne yapmamızı istiyorsun? Bizi bir çakmağı bile olmayan serseriler mi sanıyorsun?"

Ya da şu şekilde kızıyorlardı:

"Ben sigara içmem, pis sümüklü! Sigarayı yeni bıraktım ve şimdi yeniden başlamam için önüme bunu koyuyorsun! Yazıklar olsun!"

Kızgın bir halde yola devam ederken de şöyle düşünüyorlardı:

'Hale bak, tam da yılbaşı arifesinde bu berbat şeyle karşılaşmak zorunda mıyız! Yılbaşı arifesinde ağgözlü ve üşümüş bir küçük kibritçi kızsızla karşılaşmak kötü şans getirir... Şimdi bütün yıl vicdan azabı çekeceğiz...'

Lavinia'nın, yani bu küçük kibritçi kızsızın onlara -üstelik bedavadan- vicdan azabı çektirmek gibi bir niyeti yoktu hiç. Yalnızca biraz para kazanıp, kremalı sıcak çikolata ve bisküvi almak isti-

yordu, çünkü üç gündür yemek yememişti. Bir de, kürklü botlar istiyordu, çünkü ayakları soğuktan donuyordu.

Ama hiç kimse, gerçekten de hiç kimse, ondan bir kutu kibrit almadı.

Akşam sekize doğru, evde çocuklarıyla çam ağacı hazırlayacağı yerde çalışmak zorunda olduğu için canı sıkkın bir bekçi, mavi paltosuna sarınmış bir halde küçük kıza doğru yaklaştı. Uzaktan –çünkü Lavinia gerçekten kir içindeydi– ayağıyla memnuniyetsizce dokunarak, “İzinsiz kibrit satamazsın burda. Hiçbir şey satamazsın. Yasaya göre, seni tutuklamalıyım. Ama yılbaşı olduğu için görmezden geleceğim. Sen de yok ol. Anladın mı? Ayakaltından çekil! Toz ol! Evine dön!” dedi.

Bunu söylemek kolay! Lavinia’nın bir evi yoktu. Küçük bir kibritçi kızdı ve küçük kibritçi kızların evi yoktur.

Bekçi çekip gitti; küçük kıza, cepleri boş, tamamıyla uyuşmuş ve aç halde, ısıtmak için parmaklarına üfleyerek eczanenin basamaklarında kaldı. Son müşteriler de, tramvay istasyonuna yönelerek Büyük Meydan’ı terk ediyordu.

Belediye Başkanı tarafından şehre armağan edilen yılbaşı ağacı, meydanın ortasında ışık saçı-

yordu. Lavinia, ağaca yaklaşırsa bile o ışıkların onu ısıtmayacağını biliyordu, çünkü onlar mum alevleri değil, düşük güçlü küçük lambalardı.

Hem, ağaca yaklaşmak için, sığındığı dükkân girişini terk etmesi ve bir kartpostaldaymış gibi büyüleyici şekilde yağmaya devam eden karda kendini tehlikeye atması gerekiyordu.

Lavinia daha yedi yaşındaydı ama böyle şeyler için epeyce deneyimliydi, çünkü kendini bildi bileli başıboş küçük bir kibritçi kızdı ve en uygun sığınakları tek başına bulmayı öğrenmek zorunda kalmıştı.

Gece indi. Meydan artık ıssızdı. Yalnızca reklam panolarının ışıkları canlılık ve renk yansımaları yaratarak oynuyor, hava gitgide soğuyordu.

Üstündeki yırtık pırtık giysiye sarınan Lavinia, dükkânın önüne kıvrıldı, başını duvara dayadı ve orada uyuyakaldı.